

En Josep Sangrà, fill de Solsona, reparteix l'activitat professional entre la ciutat que el va veure néixer, la Segarra, i la Cerdanya: **"Enfoco el meu ofici en un àmbit rural"**.

El nostre protagonista recorda l'etapa dels inicis com un camí d'incertesa: **"Vaig triar aquesta carrera sense conèixer gaire en què consistia"**. El primer contacte amb el món de l'arquitectura va ser a través del pare d'un amic. Assegura que un dels al·licients que més el va atreure d'aquell món era la possibilitat de veure amb els propis ulls el fruit de la seva feina, juntament amb el fet que es tractés d'una professió liberal, en què **"tu ets l'empresa"**. Com a nota anecdòtica, comenta que el fet que l'assignatura de química no formés part del programa d'arquitectura va constituir un altre dels motius de la seva elecció.

En Josep va entrar a la facultat enmig del **"caos absolut"** que va caracteritzar políticament el final dels anys seixanta: **"Hi havia assemblea cada dia i acabàvem corrent per la Diagonal. Eren poques hores les que podies passar a les aules, per tant, havies d'anar a estudiar on podies"**. Com a punt positiu d'aquell període, destaca l'absència de "massificació" a les classes: **"El professorat era més accessible"**. Un dels ensenyants dels quals el nostre entrevistat guarda un record especial és en Joan Margarit.

Havent-ne obtingut el títol, el nostre protagonista va obrir un despatx a Solsona, cosa que va compaginar durant cinc anys amb una plaça d'arquitecte municipal a Ripollet, una activitat **"apassionant i alhora estressant"**. Acabada aquesta etapa, i amb una bona quantitat de coneixements i experiència adquirits, en Josep va decidir tornar al seu lloc de naixement, on ja fa vint-i-cinc anys que està establert.

"M'agrada molt el contacte amb la persona que ha de viure en allò que intento fer. Resulta un xic frustrant construir un bloc de pisos i no saber mai qui els habitarà". Amb aquestes tres línies, aquest professional deixa clara una de les màximes que té a l'hora de treballar, que no és altra que la necessitat de tractar amb l'usuari final del producte, una preferència que no només aporta satisfaccions a l'arquitecte, sinó que també beneficia el promotor: **"Sap que part de la seva continuïtat depèn del fet que els clients es trobin bé a l'immoble construït"**.

Un dels problemes de treballar per a un promotor és el desconeixement de les necessitats puntuals de cadascun dels futurs residents dels habitatges construïts: **"Humanament parlant, és més satisfactori que el client visqui amb tu l'elaboració del projecte fins al final"**. En els casos en què aquest contacte tan estret no és viable, l'única opció és una fórmula **"estàndard"**, mitjançant la qual constructor i arquitecte han de mirar d'imaginar-se quines condicions faran més agradable la vida a l'usuari, sense cap possibilitat de **"personalitzar"** l'obra. D'altra banda, el nostre interlocutor té molt clar que les necessitats dels individus pel que fa a la seva forma de viure estan subjectes a transformacions: **"Tot sovint es necessita adaptar els immobles als canvis produïts ja sigui per l'edat o per altres causes"**.

Partint d'aquesta base, el català que ens acompanya considera que

la funció de l'arquitecte envers el client és la **"d'advocat del diable, tot fent-li saber tot allò que no li anirà bé o que es pot millorar"**. Per tal de donar aquestes indicacions, els professionals com Sangrà juguen dues cartes; per una banda, **"la ciència, que és la que et permet realitzar l'ordenació volumètrica del programa per tal que aquest sigui estable"**, i, de l'altra, **"l'adaptació de l'obra a l'entorn al qual s'incorporarà"**. El correcte desenvolupament d'aquestes dues vessants és el que, en opinió del nostre entrevistat, converteix l'arquitectura en un art.

No són només les veus del client, del promotor i de l'arquitecte les que es tenen en compte en un projecte arquitectònic, sinó també altres factors, com són les regulacions, una qüestió a l'ordre del dia en les zones rurals: **"Els plans d'ordenació de l'administració regulen els territoris, de manera que actualment és gairebé impossible construir habitatges unifamiliars fora de nuclis urbans molt concrets"**. L'arquitecte que ens acompanya està d'acord que s'exerceixi un control sobre el creixement del cor de Catalunya. Tanmateix, l'altra cara de la moneda és el despoblament que pateixen moltes zones com a conseqüència de l'abandonament de les velles masies que tots identifiquem amb el paisatge català. I aquest abandonament pot tenir conseqüències molt negatives: **"Com més deserta quedi una zona, més descuidada estarà i, en conseqüència, quedarà sotmesa a perills com són els incendis"**.

Com a solució a aquest problema, en Josep planteja la possibilitat que es faciliti a la població d'anar a viure a les cases de camp que hagin estat restaurades. Segons ell, tant l'opció de crear nuclis urbans com la d'evitar la dispersió a comarques són compatibles. És més, es mostra partidari de la creació d'obra nova al camp català: **"En algunes cases la rehabilitació resulta molt difícil i costosa. L'ordenança podria incidir en la necessitat que els nous habitatges respectessin l'harmonia de l'entorn però la seva influència no hauria d'arribar al punt de prohibir l'aixecament d'aquestes cases"**.

Tot i que ja s'han fet uns primers passos per pal·liar aquesta situació, mitjançant, per exemple, la llei directa del sòl rústic, que permet d'edificar en determinades zones **"es continuen posant molts entrebancs"** a la repoblació del camp. I és que, en opinió del nostre entrevistat, les zones rurals han quedat relegades a la categoria d'un entorn per passar-hi el cap de setmana, **"sense tenir en compte que hi ha gent que encara hi viu"**, de manera que no es prenen iniciatives per mantenir la vida al camp. Assenyala un punt evident tot i que la sentència no ens és sobrerera: **"l'explotació turística massiva ha perjudicat en alguns casos l'entorn natural del nostre país"**. Tanmateix, la Cerdanya lleidatana, una de les zones on treballa el nostre protagonista, ha estat, fins ara, **"la menys explotada"**, de manera que es conserva relativament verge, cosa que omple d'orgull el nostre interlocutor.

Aquest és en Josep Sangrà, un home senzill que, si bé reconeix que **"l'arquitectura es mou molt per l'economia"**, també assegura que la seva màxima gratificació és **"satisfer el client"**.

**“La ciència et permet
realitzar l’ordenació
volumètrica del
programa per tal que
sigui estable, però cal
adaptar l’obra a l’entorn
al qual s’incorporarà”**

Josep Sangrà - Solsona (Solsonès)